

Possibles repercussions del 13-J a les Illes

Seria injust i inexacte fer una projecció quasi mimètica dels resultats electorals europeus en altres contextos polítics com poden ésser unes eleccions autonòmiques o per la renovació del Congrés dels Diputats espanyol. Però, també, no hi ha dubte que els resultats del passat 13-J sí que poden indicar una certa tendència de la ciutadania en referència a les diverses opcions polítiques. A les Illes Balears hi ha símptomes que semblen confirmar determinats *inputs* que apareixen amb motiu de les eleccions generals.

El Partit Popular, avui al Govern de les Illes i dels principals ajuntaments, ratifica el seu pes majoritari. Se situa en el 46,67% dels votants, percentatge fins i tot un poc superior a l'obtingut el 14-M. D'una altra banda, el PSIB-PSOE repeteix la tendència a obtenir major pes electoral ja insinuada el passat 14-M. Arriba al 38,65% el passat 13 de juny i a un 39,51% el 14 de maig, després que, en les eleccions generals del 2000, només va obtenir el 29,30%. Mentre que el PSM, fins ara partit de referència dels nacionalistes, confirma una profunda crisi. Apareix amb certa rellevància ERC. UM, ara aliat amb el PP, té uns resultats quasi testimonials, entorn del 3%. EU continua caient sense paracaiguda. Però, com interpretar aquests resultats? És veritat que a les Illes es configura un bipartidisme? És una realitat que les organitzacions nacionalistes han tocat fons?

Sens dubte el PP demostra una vegada més fortalesa. Avui per avui, encara és veritat que els populars ocupen l'espai d'amplis sectors de classes mitjanes. I això és veritat no sols per les seves virtuts, sinó també per la debilitat de les altres formacions. Com és lògic els problemes interns, que els populars també varen tenir, avui han desaparegut com per art de màgia una vegada han ocupat el poder.

El PSIB-PSOE va ocupar part d'aquest centre sociològic fins l'any 1986. Des de llavors, a pesar del Pacte de Progrés i d'ocupar la presidència de la comunitat, el seu pes es va anar reduint fins arribar prop del 32%. Està recuperant de nou la seva força? No resulta necessàriament

evident. En principi no és desgavellat pensar que els seus bons resultats són en gran part deguts a l'"efecte Zapatero". Sabran el seus actuals dirigents consolidar aquests vots? Dins la casa socialista hi ha oberta una batalla interna real, no sempre de continguts polítics, entre els anomenats "oficialistes", entorn de Francesc Antich i Francina Armengol, que diuen representar les sensibilitats més nacionalistes dels socialistes. L'altre bloc, el dels "crítics", entorn de Damià Cànoves, Margarita Nájera i un grup de nous lleons, que segons ells insisteixen en els continguts de caire més "socialista". De fet, la militància sembla estar dividida al 50%. Mentrestant la seva presència política i social és baixa, tant en les institucions (Parlament, Consell de Mallorca i ajunta-

ments) com en el debat sobre els problemes socioeconòmics reals que comencen a emergir a la nostra comunitat. Per aquest motiu no és clar que es consolidi de manera quasi automàtica el pes electoral que ha mostrat en les dues darreres convocatòries electorals.

Dins el camp nacionalista es viu, si més no, una situació de desconcert. El PSM, encara dominat en part per la seva vella guàrdia, no troba el seu lloc ni missatge. D'una banda se sent "presionat" electoralment pel PSIB-PSOE. D'una altra, té oberta una guerra, també mediàtica, amb UM. I ara li apareix amb relativa força ERC, que aglutina part del vot nacionalista que fins ara recollia el PSM. Seran capaços de cercar i retrobar el seu espai polític? El meló sembla encetat. Per la seva banda, EU està immersa en la crisi general de la seva organització estatal de referència.

Si aquestes "interpretacions" són certes, el futur no és clar. No és fàcil que es pugui reproduir un nou Pacte de Progrés, a pesar dels disbarats del Govern popular a les Illes i d'UM al Consell Insular de Mallorca. Manquen projectes clars i alternatius als populars. Manca una presència activa de l'oposició en les distintes institucions, i també manca un arrelament real i eficaç en els diversos àmbits de la nostra societat.

**"Dins el camp
nacionalista
es viu, si més no,
una situació
de desconcert"**

**"No és fàcil que
es pugui reproduir
un nou Pacte de
Progrés, a pesar
dels disbarats del
Govern popular
a les Illes i d'UM
al Consell de
Mallorca. Manquen
projectes clars
i alternatius
als populars"**

Antoni Tarabini és sociòleg

ANTONI TARABINI